

Моя Одиссея

Євген Дудар

Йду додому. Несу важкі думи. Як зустріне? Година пізня. Але я не дуже завинив. З учорашнім порівняти не можна. Повинна б оцінити... Ключі забрала. Сказала: "Після дев'ятої можеш не приходити". Зараз одинадцята. Але ж я мусив. Приїхали з підшефного колгоспу. Бригадир механізаторів Кулябка та інженер Деривітер. Мусив. Але це вже крапка. Від сьогодні — ні грама.

Натискаю на гудзик дзвіночка.

Не відчиняє.

Невже буде такою жорстокою?

Дзвоню ще і ще.

Чути кроки. Клацнув замок. Напіввідчинилися двері. З-за них вилетів спальний мішок.

Знову клацнув замок.

Постояв розгублено. Взяв мішок. Подався з будинку. Раз ти така, думаю, поїду світ за очі. Ще будеш шукати. Будеш коси на голові рвати. Ті, що я купив тобі на день народження.

Сів у трамвай. Поїхав за місто. Зійшов з дороги, заліз під кущ. Вліз у мішок з головою.

Задрімав...

Прокидаюсь.

Де це я? Ага, в мішку. Висуваю голову. Що це? Я на якомусь складі. За якимись ящиками. Між якимись залізяками... Підожди, підожди. Снилось мені, ніби хтось наді мною говорить. Ніби мене везуть у машині...

Похолонуло в п'ятах. Украли! Мене украли! Хто? Для чого?

Почав оцінювати себе. Чи я міг би, скажімо, бути потрібний імперіалістичній розвідці?

Прийшов до висновку, що ні.

Може, якась мафія? Точно! Украли мене, щоб обміняти у моєї жінки на кілька тисяч карбованців. Прорахувалися. Не дасть ні копійки...

По спині полізли мурахи. Можуть спересердя уколошкати.

Треба швидше тікати.

Викарабкався з мішка. Метнувся до дверей. Зачинені. На вікнах ґрати.

Тоді в голові зашурупало: від мафії врятуєшся чи ні, а прийде хтось на склад, застане тебе тут, то від тюрми таки не втечеш. Скажуть, красти прийшов.

Поліз я знову у мішок.

Тільки заліз — чую, замок клацає.

Заходять.

— Де він? — питає один.

— Он там, за ящиками, — пояснює другий.

— Цікаво, що у ньому? — вставив третій.

Підходять. Думаю, треба вилазити.

Розстебнув замок, висунув голову і завмер: стоїть переді мною бригадир механізаторів Кулябка, інженер Деривітер і голова підшефного колгоспу. Стоять як скульптури. І оком ніхто не кліпає. Тільки роти порозкривані.

З переляку привиділось, думаю. І голову знову в мішок.

По хвилі чую голос Кулябки:

— Примарилось, чи що? Не може бути, що це Варварочка. Ми його вчора ввечері підвезли до самого будинку. Чого б він лежав за містом, та ще й у мішку?

— Я, дороженькі! Я! Варварочка! — гукаю, вилазячи з мішка...

Зустріч відбулася на високому рівні.

Тільки знову жінка до хати не пустить. Але не біда. Мішок зі мною.